

Arrest

nr. 347 835 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten L. RAMBOUX & C. VERGAUWEN
Emile Clausstraat 4
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 november 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2026 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. RAMBOUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Albanese nationaliteit, maakte op 5 november 2024 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf, in het kader van een gerechtelijk onderzoek bij de onderzoeksrechter wegens inbreuken op de drugwetgeving. Hij werd door de politie gehoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in. Hij was in het bezit van een Roemeense verblijfskaart.

Hij werd diezelfde dag onder aanhoudingsmandaat geplaatst en van zijn vrijheid beroofd in de gevangenis van Haren wegens inbreuken op de drugwetgeving, deelneming aan vereniging, dader of mededader. Hij werd op 13 november 2024 wederom gehoord en vulde opnieuw een vragenlijst hoorrecht in.

Op 25 september 2025 richtte het bestuur, voor verzoeker, een readmissie-verzoek aan de Roemeense autoriteiten, die op 23 oktober 2025 instemden met de toelating van verzoeker tot het Roemeense grondgebied.

Bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van 7 november 2025 werd verzoeker onder voorwaarden vrijgesteld.

Het bestuur beval hem op 12 november 2025, onder een bijlage 13septies, om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Er werd hem diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor drie jaar opgelegd.

Het betreft de thans bestreden beslissing.

Verzoeker ondertekende op 19 november 2025 een vrijwillige vertrekverklaring naar Roemenië.

De op 28 november 2025 geplande repatriëring naar Roemenië diende geannuleerd te worden wegens een lopend gerechtelijk onderzoek waardoor verzoeker niet verwijderd mocht worden. Hij werd diezelfde dag in het bezit gesteld van een vrijgeleide en weerhouden door het bestuur.

Het inreisverbod met een termijn van drie jaar, dat de bestreden beslissing betreft, is als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer:

Naam : S.

voornaam : D.

geboortedatum : (...)1977

geboorteplaats : PEQIN

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.11.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd op 05.11.2024 onder aanhoudingsmandaat geplaatst inzake verdovende middelen-deelneming aan vereniging , dader of mededader, feiten waarvoor hij later mogelijks kan veroordeeld worden.

De ten laste gelegde feiten getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd.

Het hoeft weinig betoog dat door de handel in verdovende middelen, de drugskwaal verder wordt aangetast, dergelijke activiteiten zijn een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid, bij drugshandel wordt niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke gebruiker, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang wordt gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 17.12.2024 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" sinds 3 maanden in het Rijk te verblijven, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; verder verklaarde hij geen duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen in België te hebben. Voorts verklaarde hij te willen terugkeren naar Roemenië alwaar zijn echtgenote en kinderen verblijven en waar hij recht op verblijf heeft. Hij verklaarde verder ook nog familie in Italië te hebben. Uit het gevangenisdossier blijkt dat hij bezoek ontvangt van zijn partner en kinderen maar dat geen van deze personen in onze bestanden kan teruggevonden worden.

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst of Roemenië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Bijgevolg heeft de gemachtigde de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, §2 en 74/11 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

"A. En droit

(a) L'obligation de motivation formelle des actes administratifs et le fondement juridique

16. Les dispositions relatives à la motivation formelle des actes administratifs imposent non seulement que les décisions administratives soient suffisamment motivées, mais également qu'elles le soient de manière adéquate.

Ainsi, l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dispose : « Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ».

L'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée précise que « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » (nous soulignons).

17. En ce qui concerne les décisions prises en matière d'accès au territoire, de séjour et d'éloignement des étrangers, l'article 62, §2, de la loi du 15 décembre 1980, précise également que « les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'État s'y opposent ».

18. Le devoir de minutie requiert que l'autorité administrative, avant de décider, rassemble et recherche tous les éléments utiles pour prendre avec soin une « bonne » décision, une décision qui témoigne du fait que l'autorité a tenu compte de tous les éléments potentiels du dossier.

Au terme d'un arrêt du 11 août 2020, Votre Conseil a rappelé que « ce devoir de minutie lui impose de s'informer complètement et de procéder à un traitement minutieux des éléments qui conduisent à l'adoption d'une décision afin de statuer en parfaite connaissance de cause » (C.C.E., 11 août 2020, n°239.564).

19. Enfin, le principe de bonne administration « qui impose à toute autorité de préparer avec soin et minutie les décisions administratives qu'elle entend adopter (...) emporte notamment l'obligation de procéder à un examen particulier et complet des données de l'espèce » (C.C.E., 21 février 2023, n°285.174).

Ces différents principes et devoirs imposent à l'administration, in fine, de procéder à un examen individuel, personnalisé et rigoureux de la situation du demandeur.

(b) La notion de « danger pour l'ordre public »

20. La notion de « danger pour l'ordre public » figurant au sein de l'article 7, §4 de la directive retour a été interprétée par la Cour de justice de l'Union européenne de la manière suivante, dans l'arrêt Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie du 11 juin 2015 :

« un État membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. Il convient toutefois de préciser qu'un État membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation, prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, dès lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt, les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard » (arrêt du 11 juin 2015, C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, points 50 à 52, nous soulignons).

La Cour conclut au terme de cet arrêt qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte » (point 54).

21. Par ailleurs, l'article 74/11, §1er, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980, qui transpose l'article 11 de la directive retour, prévoit que « la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

Il en découle que « le principe est que cette durée doit être, de plein droit, limitée à ce qui est nécessaire. Cette limitation ne doit pas être postulée et doit être examinée d'office ».

La partie défenderesse a le pouvoir discrétionnaire d'imposer une interdiction d'entrée plus courte ou plus longue en tenant compte des circonstances spécifiques de chaque cas.

22. Les termes utilisés dans les articles 7, §4 et 11, §2 de la directive retour étant similaires, Votre Conseil a jugé « qu'il convient de tenir compte de l'enseignement de l'arrêt Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie de la CJUE, dans l'application des dispositions relatives à l'interdiction d'entrée » (C.C.E., 16 novembre 2021, n°263 753 ; C.C.E., 21 avril 2021, n°253.227).

B. En l'espèce

23. En l'espèce, l'interdiction d'entrée attaquée fait référence aux inculpations dont le requérant a fait l'objet au terme du mandat d'arrêt qui lui a été décerné le 5 novembre 2024.

La partie défenderesse indique, dans la décision entreprise, que les inculpations dont le requérant a fait l'objet constituent des infractions pour lesquelles il pourra être condamné ultérieurement et que les faits témoignent d'un état d'esprit dangereux contre lequel la société doit absolument être protégée.

La décision attaquée fait également référence au fait que le trafic de stupéfiants aggrave encore davantage le fléau de la drogue, qu'il s'agit d'une activité répréhensible mais attrayante en raison des profits qu'elle génère, au détriment de la santé publique. La décision entreprise mentionne que, dans le cadre du trafic de stupéfiant, il n'est pas tenu compte des conséquences désastreuses pour la santé physique et psychique du consommateur final, ce qui révèle une mentalité antisociale dangereuse qui compromet gravement la sécurité publique. La partie adverse conclut que compte tenu de l'impact sociétal de ces faits, on peut en déduire que l'intéressé est, par son comportement, considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

S'agissant de la durée de l'interdiction d'entrée, une durée de trois ans a été imposée compte tenu de ces éléments, de l'importance de la maîtrise de l'immigration et du maintien de l'ordre public.

24. Or, ce faisant, la partie adverse ne motive pas suffisamment et adéquatement sa décision au regard de la notion de « danger pour l'ordre public », telle qu'interprétée par la Cour de justice de l'Union européenne.

En effet, la seule référence au mandat d'arrêt et aux inculpations dont le requérant fait l'objet ne suffit pas à démontrer l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.

La décision entreprise ne contient aucune référence au comportement personnel et concret du requérant et aux motifs pour lesquels un tel comportement serait constitutif d'une menace réelle, actuelle et grave pour l'ordre public.

Au contraire, la décision attaquée s'analyse davantage comme une décision de prévention générale qu'une décision basée sur le comportement personnel du requérant.

S'agissant en l'espèce de l'infraction à la loi sur les stupéfiants qui est reprochée à la partie requérante, la partie adverse s'appuie sur des considérations générales concernant le trafic de drogue, en référence au fléau social que celui-ci représente, sans toutefois exposer en quoi, par son comportement personnel et en raison d'éléments particuliers relatifs à sa situation, le requérant représente une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société.

La motivation de la partie adverse se borne en effet à relier l'infraction reprochée au trouble social que celle-ci constitue, sur base de considérations générales et non sur base d'éléments individuels propres au requérant.

En d'autres termes, la motivation de la partie adverse quant à la durée de l'interdiction d'entrée repose sur des présomptions et affirmations générales relatives aux conséquences des infractions à la loi sur les stupéfiants, sans autres précisions permettant de comprendre sur quels éléments, autres que l'existence même de l'infraction et du mandat d'arrêté décerné au requérant, la partie adverse s'est appuyée pour considérer que le requérant représente une menace réelle, actuelle et grave pour l'ordre public.

25. Dans un arrêt n°244.854 du 26 novembre 2020, Votre Conseil a jugé ce qui suit :

« Ainsi, au vu de la teneur de cette jurisprudence européenne [Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie] dont les enseignements sont applicables en l'espèce, le Conseil considère qu'en indiquant que « La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de 10 ans, parce que l'intéressé(e) constitue une menace grave pour l'ordre public. L'intéressé s'est rendu coupable d'infraction à la loi sur les stupéfiants et de séjour illégal, faits pour lesquels il a été condamné le 18.03.2015 par le tribunal correctionnel de Bruxelles à une peine devenue définitive de 40 mois d'emprisonnement et de 6 mois d'emprisonnement. L'intéressé s'est rendu coupable d'infraction à la loi sur les stupéfiants, fait pour lequel il a été condamné le 25.05.2012 par le tribunal correctionnel de Bruxelles à une peine devenue définitive de 3 ans d'emprisonnement avec sursis de 5 ans pour la moitié. Le trafic de drogue représente une menace pour la santé, la sécurité et la qualité de la vie des citoyens de l'Union européenne, ainsi que pour l'économie légale, la stabilité et la sécurité des États membres. C'est une atteinte grave à la sécurité publique en ce que la diffusion des stupéfiants représente un fléau social mettant en danger une population généralement jeune et/ou fragile, souvent entraînée de surcroît dans une délinquance périphérique aux fins d'acquisition. Il résulte des faits précités que, par son comportement personnel, il a porté atteinte à l'ordre public. Eu égard à la gravité de ces faits, on peut conclure que l'intéressé(e), par son comportement, est considéré(e) comme pouvant compromettre l'ordre public », la partie défenderesse n'a pas motivé à suffisance à tout le moins quant aux éléments concrets qui permettraient d'aboutir au constat que le comportement personnel du requérant représente un danger actuel pour l'ordre public. La partie défenderesse s'est en effet concentrée sur les faits délictueux commis, les condamnations prononcées et l'impact sociétal de ces faits et en a déduit

expressément la gravité d'une menace pour l'ordre public du requérant mais n'a nullement justifié l'actualité de celle-ci ni fait mention de celle-ci d'ailleurs » (nous soulignons).

Cet enseignement est applicable mutatis mutandis au cas d'espèce. L'interdiction d'entrée attaquée repose en effet sur la même motivation générale que celle sur laquelle reposait l'interdiction d'entrée dans l'affaire exposée ci-dessus et qui a été jugée comme insuffisante par Votre Conseil.

La partie adverse ne pouvait se fonder sur les seuls faits que le requérant est soupçonné d'avoir commis pour considérer que son comportement est constitutif d'une menace pour l'ordre public, sans prendre en considération d'autres éléments de fait ou de droit et sans expliquer en quoi, actuellement, son comportement serait de nature à compromettre l'ordre public.

26. À cet égard, relevons en particulier que le requérant a fait l'objet d'une décision de maintien en détention sous la modalité de la surveillance électronique en date du 10 janvier 2025 et a ensuite été libéré moyennant le versement d'une caution et le respect de conditions strictes par arrêt de la Chambre des mises en accusation de Bruxelles du 7 novembre 2025, ce qui signifie que les risques de récidive, de fuite et de collusion avec les tiers sont relativisés.

S'agissant de la gravité des faits, rappelons que le requérant est présumé innocent.

Si la partie adverse avait tenu compte de ces éléments, sa motivation aurait nécessairement dû être différente quant à la durée de l'interdiction d'entrée imposée.

La motivation de la partie adverse est ainsi insuffisante et inadéquate au regard de la notion de danger pour l'ordre public, telle qu'interprétée par la Cour de Justice de l'Union européenne.

27. Par conséquent, la partie adverse a violé les dispositions visées au moyen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, nu verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en niet blijkt dat hij familie heeft in België. Er wordt, wat de redenen van openbare orde betreft, duidelijk gedoeld op het gegeven dat verzoeker op 5 november 2024 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en gewezen op de maatschappelijke impact van dergelijke feiten, meer bepaald maatschappelijke overlast, randcriminaliteit en het in gevaar brengen van de gezondheid van de gebruikers en de volksgezondheid. Verweerder motiveert verder nog dat niet blijkt dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst hem blootstelt aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden acht verweerder een inreisverbod voor een duur van drie jaar, gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, proportioneel.

Er wordt bijgevolg— naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en omdat een eerdere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd— wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen.

De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat redenen van openbare orde spelen en dat niet blijkt dat er familieleden van verzoeker op het grondgebied verblijven. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan het inreisverbod werd genomen, bepaalt in de in casu relevante bepalingen als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. (...)

De verwerende partij motiveert het opleggen van het inreisverbod verder als volgt:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De verzoeker betwist niet dat hem geen termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek, noch dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Voormelde gronden voor het inreisverbod blijven dan ook overeind.

Verder stelt de Raad vast dat de verwerende partij in het inreisverbod wel degelijk op zeer concrete wijze motiveert waarom een inreisverbod met een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Deze motieven luiden als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd op 05.11.2024 onder aanhoudingsmandaat geplaatst inzake verdovende middelen-deelneming aan vereniging , dader of mededader, feiten waarvoor hij later mogelijks kan veroordeeld worden.

De ten laste gelegde feiten getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd.

Het hoeft weinig betoog dat door de handel in verdovende middelen, de drugskwaal verder wordt aangetast, dergelijke activiteiten zijn een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid, bij drugshandel wordt niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke gebruiker, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang wordt gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 17.12.2024 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht” sinds 3 maanden in het Rijk te verblijven, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; verder verklaarde hij geen duurzame relatie , familie en /of minderjarige kinderen in België te hebben. Voorts verklaarde hij te willen terugkeren naar Roemenië alwaar zijn echtgenote en kinderen verblijven en waar hij recht op verblijf heeft. Hij verklaarde verder ook nog familie in Italië te hebben. uit het gevangenisdossier blijkt dat hij bezoek ontvangt van zijn partner en kinderen maar dat geen van deze personen in onze bestanden kan teruggevonden worden.

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst of Roemenië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Bijgevolg heeft de gemachtigde de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11”

De verzoeker houdt voor dat de verwerende partij volgens hem geen correcte toepassing heeft gemaakt van het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’, zoals bepaald door het Hof van Justitie. Volgens de verzoeker moet het gaan om een ernstig en reëel gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving, wat volgens hem in casu niet aan de orde is, of waarover de verwerende partij volgens hem minstens niet afdoende motiveerde. Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te kunnen gaan met de motivering dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij stelt dat hij niet is veroordeeld en iemand onschuldig is zolang hij niet is veroordeeld. Hij wijst er verder op dat hij onder elektronisch toezicht stond en nadien door de raadkamer in vrijheid is gesteld en dit zonder voorwaarden.

De Raad stelt vooreerst vast dat de gemachtigde het inreisverbod heeft gestoeld op het tweede lid van artikel 74/11, § 1, dat de principiële plicht voorziet om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen indien de gemachtigde een beslissing tot verwijdering heeft genomen waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Hiermee staat op zich het nemen van het inreisverbod. De gemachtigde heeft verder wat de duur betreft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een duur van meer dan vijf jaar indien de onderdaan van het derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals voorzien in het vierde lid van artikel 74/11, § 1.

Hieruit blijkt dus dat de gemachtigde de openbare ordefeiten weliswaar heeft meegenomen in zijn beoordeling, maar die niet als bijzonder ernstig heeft gekwalificeerd, aangezien hij dan in principe had kunnen opteren voor meer dan vijf jaar.

Waar verzoeker verwijst naar het voormelde arrest van het Hof van Justitie in de zaak Zh. en O. van 11 juni 2015 met het nummer C-554/13 inzake het begrip 'openbare orde' in artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, heeft deze bepaling betrekking op het verminderen van de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek bij een terugkeerbesluit (= bevel om het grondgebied te verlaten). Deze bepaling werd omgezet in nationaal recht in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Die bepaling heeft betrekking op de beslissing tot verwijdering. Uit het administratief dossier blijkt dat in de bijlage 13septies toepassing is gemaakt van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook in het kader van het beroep gericht tegen deze bijlage 13septies dat de verwijzing naar het arrest Zh. O. van 11 juni 2015 relevant is.

De verzoeker houdt voor dat het vermoeden van onschuld zou geschonden zijn. Er is de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het 'vermoeden van onschuld' is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Het gegeven dat de verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de gemachtigde niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat stond van 5 november 2024 dit wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden—wat weliswaar niet impliceert dat verzoeker reeds schuldig werd bevonden— vormt in deze dan ook een indicatie dat verzoekers aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing en dat hij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

Dat het bevel tot aanhouding intussen door de raadkamer werd opgeheven, al dan niet zonder voorwaarden, maakt verder op zich nog niet dat verweerder de initiële aanhouding voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, niet langer kan gebruiken in zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld. Verzoeker beperkt zich ook tot een loutere bewering dat hij zonder voorwaarden in vrijheid werd gesteld, zonder hiervan een begin van bewijs voor te leggen.

Dat de raadkamer een verdere voorlopige hechtenis van verzoeker niet meer strikt noodzakelijk achtte voor de openbare orde— waarbij dient te worden opgemerkt dat de voorlopige hechtenis een vorm van vrijheidsberoving betreft in het kader van een onderzoek in strafzaken waarin de schuldvraag nog niet definitief is beslecht, derwijze dat deze aan zeer strikte voorwaarden is verbonden teneinde in overeenstemming te zijn met artikel 5 van het EVRM— houdt niet in dat verweerder het gegeven dat verzoeker in verband wordt gebracht met strafbare feiten, niet zou kunnen weerhouden om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. In casu blijkt dus niet dat verweerder kennelijk onredelijk handelde door het aanhoudingsmandaat te weerhouden en uit de aard van de feiten waarvoor verzoeker werd aangehouden af te leiden dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen, ongeacht het blanco strafregister. De Raad herhaalt dat verzoeker niet zonder meer een parallel kan maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Hij toont niet aan buiten vervolging te zijn gesteld door de raadkamer.

In het licht van hetgeen voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoeker de Raad niet toe vast te stellen dat het bestuur enig dienstige, relevante omstandigheid ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beoordeling voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Op geen enkele wijze toont verzoeker aan dat er sprake is van enige specifieke omstandigheid die een kortere duur van het inreisverbod kon noodzaken of rechtvaardigen, en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de wet.

De Raad merkt ook op dat de verwijzing van de verzoeker naar concrete rechtspraak van de Raad niet dienstig is aangezien het in de betreffende zaak om een inreisverbod ging van tien jaar, en niet van drie jaar zoals in casu. De rechtsgrond van het inreisverbod is in casu fundamenteel anders.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De Raad merkt verder op dat de verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU